Téma: Paměť, vzpomínání, připomínání….

Název díla: Motýl války

Jméno autora: Karolína J. Kohlová

Věk: 17 let

Kategorie: 2., studenti čtyřletých gymnázií, 5. - 8. ročníků víceletých gymnázií, SŠ a SOU

Datum narození: 25. 2. 1995

Adresa bydliště: Rožní 1792, Mělník 276 01, CZ

Emailová adresa autora: katkolka@seznam.cz

Adresa navštěvované školy: Gymnázium Jana Palacha, Pod Vrchem 3421, Mělník 276 01

Ročník (třída): 2. B

Jméno vedoucího pedagoga: Mgr. Dagmar Dvořáková

Vzpomínky? Vzpomínání, připomínání a zapomínání. Je dlužno podotknout, že tyto myšlenkové pochody by nejlépe seděly člověku, který má na co vzpomínat, anebo ví, že je zde něco, co nesmí zapomenout. Co se týče druhé světové války, člověk by rád řekl, že ta se zapomenout nedá, jako by se nám hrůzy a bestiálnosti za ní spáchané vtiskly do paměti jako nesmazatelné archetypy. Blažen buď ten, kdo by mohl říct, neb by si to myslel, že nezapomínáme. Bohužel tento názor je více než smutný omyl. Zapomínáme! Nedávno jsem se na sociální síti Fcb setkala s rádoby vtipným obrázkem Adolfa Hitlera, pod nímž byl napsán text, který měl zdánlivě vtipnou pointou navodit dojem, že smrt mnoha miliónů lidí, obětí Holocaustu, zavinilo pouhé přeslechnutí. Nechci zde ten vtip citovat, hanba by mě fackovala a pravděpodobně bych ani nenalezla odvahu vám tuto práci poslat. Já nechci šokovat. Chci se pouze zamyslet nad tím, co nemělo být zapomenuto, ale lidé to obstojně zapomínají.

Dlouho jsem přemýšlela, jaká metafora by nejpřiléhavěji vystihla tento zavrženíhodný stav. Paradoxně po sebehlubších úvahách vynesla kýžený výsledek nevinná poznámka mé kamarádky o nedávno shlédnutém filmu. Naše postupné upadání do nevědomosti, nejlépe se nyní projevující nejapnými a rasistickými žerty, a ostatně snad i celá válka jsou ztělesněny v jedné bytůstce. V lišaji, noční můře. Za dob krize, sílící moci Vůdce pozdější Třetí říše a pouhého předznamenání nadcházejících hrůz, se z toho všeho, zárodků války (mysleme si, že jsou to vajíčka a spermie dvou motýlů, moci a nespokojenosti, které si vždy více než ochotně vyjdou ruku v ruce naproti nadvládě a zkáze) vznikla housenka. Ta prvních pár let své vlády okusovala země okolo sebe, trávila nevinné lidi, stínila naději a nazpět dávala pouze pošlapaná práva a zmrzačené duše.

Celé roky housenka rostla, rozpínala svůj vliv, bídačila živé, znesvěcovala mrtvé a kradla to, co jí nepatřilo, včetně lidských životů. A sama byla živa pouze ze strachu a bolesti a řízena byla zvrácenými myšlenkami těch, co jí dali život. A přesto se ze zvrhlé housenky, žijící dlouho, nestala můra, jejíž křídel stín by mohl zastínit svět, sebrat lidem světlo a tím i nikdy neumírající naději.

Věru, ta můra povstala, ale ne za války, aby dokončila ono hrůzné tažení mocipánů, ale až po kýženém vítězství šedivého dobra Spojenců. A byla to můra démonicky krásná, zrůdná a přece pro některé kouzelná, neboť již nebyla symbolem teroru, ale pouhou vzpomínkou. Stejně jako každá tíživá, schizofrenická vzpomínka a jako lišaj, který ji v sobě ztělesnil, přicházela v noci, přežívala v tmavých koutech, a přesto tu stále byla, aby přicházela nejméně očekávána. Ale stejně jako můra, noční motýl, který žije jen krátce, pouhých pár dní, ani tato vzpomínka nebyla zrozena k věčnosti. Pravda, vědění o 2. světové válce se v lidských myslích udrželo, i když již skomírající, dodnes. Ale oněch 67 let je z hlediska historie tak nepatrných, přímo jepičích, jako těch pár dní života hmyzího Adónise. Vždyť si stačí položit otázku: „Nakolik NÁS TEĎ trápí Napoleonské války, které bezpochyby lidi mučily v nemilosrdně realistických snech ještě 70 let po svém skončení? A jak moc trápí přírodu úhyn jednoho zástupce tak početného a rozšířeného druhu?“ Když je tato otázka, ne řečnická, i její správná odpověď dobře pojata a promyšlena, tak perspektiva z ní vycházející je až omračující svou laxností. Vůbec! Jak moc bude za 300 let trápit svět to, co je ještě nyní třeba napravovat?

My ale nežijeme ve světě 300 let po této době, my žijeme zde a nyní a lidé, kteří válku zažili, do všech důsledků, jsou stále mezi námi. I když je nemilosrdná, ale spravedlivá smrt bere stále více pod svá křídla. Znamená to snad, že až oni všichni odejdou za těmi, které jim vzala válka, i za těmi co brali, že s nimi uhyne ten pekelně krásný motýl, co stále poletuje nad našimi hlavami, nedává mnohým spát, i když sám již tuší, že se jeho bytí chýlí ke konci?

A jak se k tomu postavíme my? Nebo ti mladší, co přicházejí a přijdou? I když mnozí z nás již degenerují a na místo šilhajících očí či snad mentálních poruch je to právě nejlépe znát na jejich, ať už uvědomělé či neuvědomělé, snaze obrátit to vše v žert, tak přesto přeze všechno i mezi námi žije více než dost těch, co si přinejmenším dokážou představit, nakolik to bylo zlé, a především, byť to sami nezažili, ještě vidí toho motýla, ještě je v nich uložena vzpomínka.

A co ti, co přijdou za dalších 67 let? Dovedu si živě představit, že z 2. světové války se stane nedlouhá a dávná kapitola v epické kronice Lidského věku, kterému byl už tolikrát předpovězen konec. Bohužel může přijít ještě něco horšího. Lidé jsou schopni poučit se z chyb, které sami spáchali nebo na ně ještě existuje vzpomínka. Ale co když se z našeho lišaje války stane pouhá do země zadupaná hromádka prachu s pouhými obrysy dávnosti? Generace, které přijdou o své poučení, opět spadnou do omylů, které spáchali předešlí. A co je nejhrozivějšího na válce, jež pohltila miliony duší, miliardy peněz a nekonečno iluzí? To, že může opět přijít a s o to větší ničivostí, neboť technika, zbraně a také zrůdnost a nelidskost lidí odkojených horory bude nezměrně větší. Obávám se, že svět bude jakousi podivnou směsicí gotických spisů o pekle a brutálně obscénních vizí Cliva Barkera, otce Hellraisera.

A já se vskutku mohu pouze modlit, aby generace po nás nezapomněly, aby věděli, že je zde něco, co nesmí být zapomenuto, co je nezbytné znát, a pokud zapomenou, abych byla mezi těmi, s nimiž vzpomínka zmizí. Modlím se, aby ďábelský a neodolatelný motýl nedostál svému předurčení a žil s námi a mezi námi do konce lidstva, aby molochovská housenka již nikdy nepovstala z lidské nenasytnosti a nepřiživovala se na ní.

Modlím se, aby motýli byli dlouhověcí.